

Mejeriforeningers Bestyrelser have haft dette Spørgsmaal oppe og forhandlet sammen med de jyske Smørhandlere, og de have ment at være sikre paa, at meget af dette Smør gaar til England under saadanne Betegnelser, at vore engelske Kunder have Grund til at antage, at det er dansk. En af disse Smøreksportører udtalte ved et Møde, at der var blevet præsenteret ham Salgsregninger fra hans Forbindelser i England, hvorefter der der udbødes dansk Smør til en saa lav Pris, at han var sikker paa, at der var ikke noget Mejeri her i Landet, som solgte Smør til den Pris, dansk Smør kunde overhovedet ikke udbydes til den Pris. Han var altsaa sikker paa, at det var fremmed Smør, der solgtes som dansk. Jeg har imidlertid ikke tillagt disse Udtalelser væsentlig Betydning. Derimod er der i Oktober i Fjor udkommet en Udvalgsbetænkning fra det kgl. danske Landhusholdningsselskab angaaende Beskyttelse af danske Produktionsmærker, underskrevet af Mænd som Hofjægermester, Direktør for Landbohøjskolen Friis, Statskonsulent Harald Faber i London, Registratør cand. jur. Holten-Nielsen, Professor Segelcke og desuden Joh. Baune, Holbæk, N. Larsen og Henry Rahlff, saavidt jeg ved alle større Smøreksportører, og denne Betænkning indeholder ret gode Oplysninger. Det udtales, idet det forklares, hvorledes det egentlig gaar til med Smørhandelen i England, at det er i Købmandens Interesse at sikre sig, at Kunderne i England ikke gaa lige til Producenterne og altsaa gaa uden om Købmanden. Dette er i og for sig ganske naturligt. Derfor plejer man ikke at sætte Mejeriets Navn paa Smørdritler eller, som det hedder i Betænkningen, derfor sælges Smørret ikke under Mejeriets Navn, men under Bogstavmærker eller fingerede Navne eller under Eksportørens registrerede Mærke. Det hedder endvidere, at ved at sende svensk Smør, naar dansk er i Overgang og omvendt, bliver svensk og dansk Smør i adskillige Forretninger blandede sammen under samme Mærker, idet det forklares, at vore Smøreksportører kunne have Interesse deri, da Overgangsperioden for, hvad vi tidligere kaldte Græssmør og Fodersmør, ikke falder akkurat paa samme Tid i Danmark og i Sverige. Her oplyses det altsaa, at Eksportøren ved at bruge Bogstavmærker, fingerede Navne eller indregistrerede Varemærker blande svensk og dansk Smør sammen og sælge det under samme Mærke. Det oplyses endvidere i Betænkningen, at, som bekendt, er det i „adskillige Eksportforretninger Sædvane at

mærke Smørret saaledes, at Mærkningen ikke røber Smørrets Nationalitet“, men, tilføjes der, indtil Foraaret 1898 lagde den engelske Varemærkelov Hindringer i Vejen derfor, fordi man forlangte, at naar der solgtes Smør som fineste Smør, choicest butter, skulde det betegnes med en Angivelse af, om det er enten „Danish Produce“ eller „Swedish Produce“ etc. I England har man imidlertid fra Foraaret 1898 fortolket sin Varemærkelov saaledes, at man nu ikke forlanger Nationalitetsmærke, Varerne kunne mærkes saaledes, at man ikke røber Nationaliteten. Der skrives endvidere her, at „en ligefrem Ommærkning af andet Smør som dansk heller ikke er ukendt“. Den, som det forekommer mig, væsentligste Oplysning i saa Henseende maa jeg maaske med den ærede Formands Tilladelse oplæse. Den lyder saaledes: „Det svenske Smør indarbejdedes i England som dansk, sendt af danske Eksportører. Der er ingen Tvivl om, at de engelske handlende havde al mulig Grund, enten direkte eller indirekte, til at tro, at det Smør, de fik, var dansk, og at en aabenbar Tilkendegivelse af, at det var svensk, vilde for Aar tilbage have medført en meget lavere Pris hjem, eller at Smørret var blevet refuseret.“ Det er navnlig de i denne Betænkning indeholdte Oplysninger, som jeg har støttet mig til, altsaa foruden hvad der fremkom paa Møderne omkring i Landet. De jyske Mejeriforeninger sendte jo ogsaa i Slutningen af Juni Andragender om dette Forhold til den højtærede Landbrugsminister og den højtærede Indenrigsminister. Jeg har ikke villet unnlade at fremføre, hvad jeg har haft at holde mig til, idet jeg gaar ud fra, at de Mænds Navne, som staar under Betænkningen, borge for, at de i Betænkningen fremkomne Oplysninger ere rigtige. Jeg indrømmer imidlertid selvfølgelig, at Varemærkelovens § 4 angaaende Forhandling af Smør egentlig kun forbyder to Ting, nemlig for det første, at man for fremmed Smør benytter dansk Stednavn, og for det andet, at man benytter en Betegnelse, som angiver, at Smørret er tilvirket i Danmark. Det er egentlig de to Punkter, som Loven tager bestemt Sigte paa. Jeg skal villig indrømme, at vore Smøreksportører altsaa godt kunne komme uden om Loven ved Benyttelse af Bogstavmærker eller fingerede Navne, som det staar i Betænkningen, og naar saa Smørret kommer fra en dansk Smøreksportør med Dampskib fra Kjøbenhavn til England, naar Fragtbreve, Konossement o. s. v. udvise, at det kommer her-